

Sygn. akt IC 1911/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lipca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Dorota Krawczyk
Protokolant	sekr. sąd. Anna Frankowska

po rozpoznaniu w dniu 06 lipca 2022 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z powództwa Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na skutek pozwu wniesionego w dniu 03 listopada 2022 roku

przeciwko R. J.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanego R. J. kwotę 10.817,00zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Sygn. akt I C 1911/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 listopada 2022 roku wniesionym w postępowaniu upominawczym powód Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od powoda R. J. na rzecz pozwanego kwoty 221.667,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów poniesienia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność jakiej dochodzi w pozwie wynika z braku spłaty przez pozwanego zobowiązania z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr KGP (...) zawartej z (...) Bank S.A z dnia 10 maja 2017 roku, którego powód jest następcą prawnym, gdyż w dniu 13 stycznia 2020 roku zawarł z nim umowę cesji, mocą której zostały wierzytelności z (...) Banku S.A. zostały przeniesione na jego rzecz.

Powód wskazał, iż na dochodzoną od pozwanego kwotę 221 667,72 zł składają się 189.388,26 zł tytułem wierzytelności zakupionych przez Powoda od (...) Bank S.A., 34.779,46 zł tytułem naliczonych przez powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od niespłaconego kapitału od dnia 14 stycznia 2020 roku, jako dnia następnego po dniu zawarcia umowy cesji, do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu (k. 3-4).

Nakazem zapłaty z dnia 28 listopada 2022 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie I Nc 147/22 nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda żadaną kwotę 221.667,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 listopada 2022 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 17.759zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty, albo wniósł w tym terminie sprzeciw (k.72).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany – reprezentowany przez pełnomocnika wniósł sprzeciw, którym zaskarżył go w całości zarówno co do zasady jak i wysokości.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zarzucił powodowi nieudowodnienie istnienia wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, nieważność umowy pożyczki, brak właściwego umocowania osób podpisujących umowę kredytu gotówkowego, brak przedstawienia dowodu na przekazanie pozwanemu środków pieniężnych, brak uwiarygodnienia większości materiału dowodowego pod względem zgodności z oryginałem, naliczenie kosztów pożyczki w sposób niezgodny z zasadami współżycia społecznego, brak wymagalności roszczenia oraz przedawnienie roszczenia. Pozwany nie wykluczył faktu, że podpisywał kiedyś jakieś dokumenty związane z finansowaniem u powoda lecz nie przypomina sobie precyzyjnie szczegółów. Pozwany zaprzeczył wszelkim pozostałym twierdzeniom powoda zawartym w pozwie, które są w jego ocenie chybione. Pozwany zaprzeczył zarówno istnieniu, jak i wysokości przedmiotowej wierzytelności a przede wszystkim zasadności roszczenia, zarzucając powodowi, że ten nie wykazał, że dochodzona wierzytelność kiedykolwiek istniała, lub nadal istnieje, nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, w tym zasad oraz kwot od jakich wyliczył kwotę która widnieje na pozwie, którego dotyczy przedmiotowa sprawa.

Zarządzeniem z dnia 28 grudnia 2022 roku sprawa została skierowana na rozprawę (k. 86).

Na zarządzenie z dnia 30 maja 2023 roku o wyliczenie zadłużenia pozwanego przy założeniu, że wypowiedzenie z dnia 23.11.2018 roku jest nieskuteczne a roszczenie stało się wymagalne z dniem 17 maja 2022 roku (na dzień 16 maja 2022 roku przypadał termin zapłaty ostatniej raty), wskazanie sposobu wyliczenia zadłużenia, podania ile sumarycznie pozwany wpłacił z tytułu spornej umowy. W odpowiedzi na powyższe powód wskazał, że przyjmując, że roszczenie stało się wymagalne 17 maja 2022 r., do 47 raty włącznie wysokość odsetek maksymalnych jest niższa niż wysokość odsetek umownych, zatem te właśnie odsetki są należne Powodowi i wynoszą 75 016,23 zł. Następnie od raty 48 odsetki umowne były niższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie i ich wysokość wynosi 3 695,22 zł. Łączna wysokość odsetek należnych Powodowi z tytułu umowy nr (...) o udzielenie nest kredytu gotówkowego wynosi **78 711,45 zł.**

Wysokość kapitału wypłaconego zgodnie z umową kredytową wynosiła **242 668,80 zł.**

Pozwany dokonał następujących wpłat:

- kwotę 1 500 zł w dniu 17 lutego 2020 r.
- kwotę 500 zł w dniu 17 lutego 2020 r.
- kwotę 500 zł w dniu 17 marca 2020 r..

(pismo powoda k. 144-153)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2017 roku pozwany R. J. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank S.A. umowę nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego. Na mocy umowy (...) Bank SA udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 220.000 zł. Na kwotę udzielonego kredytu składały się: kwota w wysokości 184.272,00 z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, kwota 20.680 zł na sfinansowanie prowizji za udzielenie kredytu oraz kwota 15.048,00 zł na sfinansowanie kosztów ubezpieczenia – łącznie 220.000 zł.

Na podstawie zawartej umowy kredytu pozwany R. J. zobowiązał się do korzystania z udzielonych środków pieniężnych oraz zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu w 60 ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych na rachunek kredytu, zgodnie z harmonogramem spłat, stanowiącym integralną część umowy, płatność pierwszej raty została wskazana na dzień 16.06.2017 r. w wysokości 4 044,48 zł. Płatność kolejnych przypadać miała na 15-ty dzień każdego miesiąca w wysokości 4 044,48 zł. Ostatnia rata płatna 16 maja 2022 roku.

/dowód: oryginał umowy kredytu gotówkowego z dnia 10 maja 2017 roku nr KGP 622546361k. 106-114, oryginały załączników k. 115-130, umowa kredytu gotówkowego z dnia 10 maja 2017 roku nr KGP (...) k. 5-9 oraz załączniki k. 9 -14, harmonogram spłaty kredytu k. 15/

W dniu 11 maja 2017 roku powód dokonał na konto pozwanego – nr rachunku wskazany w harmonogramie - przelewu środków tj. 184.272,00 z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, 20.680 zł na sfinansowanie prowizji za udzielenie kredytu oraz kwoty 15.048,00 zł na sfinansowanie kosztów ubezpieczenia – łącznie 220.000 zł. Pieniądze zostały przelane na rachunek pozwanego R. J. w Powiatowym Banku Spółdzielczym w T. M., zgodnie z dyspozycją pozwanego.

Pozwany dokonał spłaty rat spornego kredytu w różnych kwotach do 08 stycznia 2020 roku na rachunek wskazany w harmonogramie będącym integralną częścią umowy.

/dowód: potwierdzenie złożenia dyspozycji przelewu k. 15, oryginał dyspozycji wypłaty k. 115, dyspozycja wypłaty kredytu k. 9 verte, oryginał harmonogramu spłaty k. 125-126, harmonogram spłat kredytu k. 15, oryginał wniosku o ubezpieczenie k. 127-130, wyciąg z konta R. J. za okres od 11 maja 2017 roku do dnia 19 listopada 2020 k. 22-27/

W czasie trwania przedmiotowej umowy pozwany nie wywiązywał się ze zobowiązania w zakresie spłaty rat kredytu, w związku z czym na rachunku pozwanego powstało zadłużenie. Rachunek do spłaty zadłużenia był wskazany w harmonogramie spłaty kredytu.

Pismem z dnia 2 października 2018 roku powód poinformował pozwanego powstałej na jego rachunku zaległości oraz wezwał do spłaty zadłużenia w kwocie 4.061,49 zł zakreślając termin na dokonanie spłaty zaległości w wymiarze 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Brak jest potwierdzenia odbioru przez pozwanego pisma z 02.10.2018 roku. /dowód: harmonogram k. 15 wezwanie do zapłaty z dnia 2 października 2018 roku k. 17, kserokopia dokumentu przesyłki firmowe rejestrowane zpo k. 18/

Pismem z dnia 23 listopada 2018 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu nr (...) oraz wezwał R. J. do spłaty całości należności, która na dzień 22 listopada 2018 roku wynosiła łącznie 169.772,15 zł, w tym kapitał 168.040,83 zł, odsetki umowne 1.598,86 zł oraz odsetki karne 132,46 zł.

Brak jest potwierdzenia odbioru przez pozwanego pisma z dnia 23 listopada 2018 roku z wypowiedzeniem pozwanemu umowy

/dowód: oryginał wypowiedzenia k. 131 i potwierdzenie nadania k. 132-134, wypowiedzenie umowy kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty całości należności z dnia 23 listopada 2018 roku k. 19, kserokopia k. 20/

Na mocy umowy z dnia 13 stycznia 2020 roku (...) Bank SA zawarł z Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelności wobec pozwanego. /dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 13 stycznia 2020 roku k. 31-36, umowa przelewu wierzytelności k. 37-41, oświadczenie k.42, wyciąg z rejestru funduszy k. 44-48, wyciąg z K. k.50-67, potwierdzenie realizacji transakcji k. 68 - 69/

W dniu 14 stycznia 2020 roku z powód (...) Bank SA wystawił wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika, że na dzień 13 stycznia 2020 roku zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 maja 2017 roku wynosiło 192.223,49 zł. Na kwotę zadłużenia pozwanego składają się: kwota niespłaconego kapitału 165.572,81 zł, odsetki umowne naliczane od 17 września 2018 roku do 20 stycznia 2020 roku 2.470,93 zł oraz odsetki za zwłokę

naliczane od dnia 17 września 2018 roku do 20 stycznia 2020 roku 24.179,75 zł. / dowód: wyciąg z ksiąg banku z dnia 20 stycznia 2020 roku k. 21, wyciąg z banku -k. 22-27/

Pismem z dnia 17 lutego 2020 roku powód zawiadomił pozwanego o nabyciu wobec niego wierzytelności oraz wezwał go do pilnej spłaty zadłużenia wynikającego z umowy nr (...) z dn. 10.05.2017 r. zawartej z (...) Bank S.A., które stało się wymagalne 08.01.2019 r. i na dzień 17.02.2020 r. wynosiło 191.156,34 zł na rzecz HORYZONT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

Brak jest potwierdzenia odbioru przez pozwanego pisma z dnia 17 lutego 2020 roku.

/dowód: pismo - zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwaniu do zapłaty k. 28-29/

Sąd ocenił i zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu jako nieudowodnione co do wysokości.

Z całą pewnością doszło między stronami do zawarcia spornej umowy kredytu, z całą pewnością Bank wypłacił powodowi kwotę kredytu zgodnie z umową i z całą pewnością pozwany nie spłacał rat kredytu zgodnie ze sporną umową, co wynika z dokumentów zebranych w sprawie. Z wyciągu z konta bankowego R. J. o nr wskazanym w umowie do obsługi spornego kredytu za okres od 11 maja 2017 roku do dnia 19 listopada 2020 k. 22-27 wynika, że w dniu 11 maja 2017 roku poprzednik prawny powoda dokonał na konto pozwanego – nr rachunku wskazany w harmonogramie - przelewu środków tj. kwoty 184.272,00 z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, kwoty 20.680 zł na sfinansowanie prowizji za udzielenie kredytu oraz kwoty 15.048,00 zł na sfinansowanie kosztów ubezpieczenia – łącznie 220.000 zł. Pieniądze zostały przelane na rachunek pozwanego R. J. w Powiatowym Banku Spółdzielczym w T. M., zgodnie z dyspozycją pozwanego. Pozwany dokonał spłaty rat spornego kredytu w różnych kwotach do 08 stycznia 2020 roku na rachunek wskazany w harmonogramie będącym integralną częścią umowy. Już sam fakt spłaty części kredytu potwierdza wypłatę środków pieniężnych ze spornego kredytu.

Wobec zrealizowania umowy ze strony Banku nie budzi też wątpliwości uprawnienie osób, które zawarły umowę w imieniu Banku (podpisały umowę) do reprezentowania Banku przy zawieraniu spornej umowy.

Natomiast, w ocenie Sądu, wysokość roszczenia nie została udowodniona przez stronę powodową.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Formalny aspekt zagadnienia ciężaru udowodnienia faktu wyrażają art. 3 i 232 KPC. W myśl tych przepisów strony postępowania obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa, jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów, inaczej mówiąc – kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Komentowany przepis nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu, jeżeli fakt ten nie został udowodniony. Konsekwencją niewykazania przez stronę prawdziwości jej twierdzeń o istotnych faktach jest to, że fakty te nie będą stanowiły podstawy rozstrzygnięcia sądowego, przez co strona nie osiągnie korzystnego dla siebie orzeczenia. Strony procesu cywilnego są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia tych okoliczności, z których wywodzą skutki prawne. Kontrydiktoryjność procesu cywilnego, z niewielkimi ograniczeniami na rzecz zasady oficjalności, i obowiązująca zasada prawdy formalnej decydują o tym, że w zakresie dowodzenia nie sposób wyróżnić obowiązek strony, którego wykonanie podlega wymuszeniu, lecz jedynie ciężar procesowy, który strona podejmuje we własnym interesie. Jeżeli bowiem strona ta pozostanie bierna, to spotka się z określonymi w art. 6 KC ujemnymi konsekwencjami, przede wszystkim z przegraniem procesu.

Wynikający z określających ciężar dowodu w ujęciu procesowym przepisów art. 3 i 232 KPC obowiązek stron wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, przesądza, że sąd może jedynie wyjątkowo dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Obowiązek ten jest obowiązkiem o charakterze

instrumentalnym w tym sensie, że strona jest nim obciążona tylko o tyle, o ile chce wygrać proces. Sąd bierze bowiem pod uwagę stan faktyczny przedstawiony przez strony (poza okolicznościami notoryjnymi) i nie ma w tym zakresie obowiązku podejmowania czynności z urzędu.

Podstawową funkcją reguły ciężaru udowodnienia z art. 6 kc jest umożliwienie sądowi merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy nie udało się ustalić leżących u podstaw sporu faktów. W każdym bowiem wypadku spełnienia przesłanek procesowych sąd obowiązany jest wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, niezależnie od tego, czy postępowanie dowodowe przyniosło konkretny efekt. Przepis nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony.

Podkreślić należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej. Sąd nie może nakazać stronie czy zobowiązać ją do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody Sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast – jak wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu.

W ocenie Sądu wypowiedzenie spornej umowy z dnia 23.11.2018 roku jest nieskuteczne z uwagi na brak potwierdzenia odbioru tego pisma przez pozwanego i kwestionowanie otrzymania wypowiedzenia. W ocenie Sądu samo potwierdzenie nadania jakiegoś pisma do pozwanego bez potwierdzenia daty jego odbioru, bądź też potwierdzenia jego zwrotu ze wskazaniem przyczyny nie może być uznane za prawidłowo doręczone.

Ponadto dokonane przez Bank wypowiedzenie umowy kredytu, jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawno-kształtującym nie mogło zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku i w związku z tym było nieważną czynnością prawną. Wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym Banku, prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego bez dochowania wymaganych warunków, nie może być czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do podjęcia jej zgodnie z treścią umowy. Wypowiedzenie umowy powinno być złożone samodzielnie, po wyczerpaniu działań upominawczych i jednoznacznie sformułowane. Zdaniem Sądu, powód nie przedstawił dowodów na okoliczność podjęcia i wyczerpania działań upominawczych przez Bank. Pozwany kwestionuje otrzymanie wezwania do zapłaty z dnia 02.10.2018 roku. Powód też nie złożył potwierdzenia odbioru tej przesyłki przez pozwanego.

Zgodnie z punktem 6.6. Umowy „W przypadku, gdy Klient opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu Kredytu, Bank przed skorzystaniem z uprawnienia do wypowiedzenia umowy kredytu wzywa klienta do uregulowania zaległej płatności, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 Dni Roboczych, informując jednocześnie klienta w wezwaniu o możliwości złożenia, w terminie 14 Dni Roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.”. Zgodnie z punktem 6.7. Umowy „W przypadku złożenia przez klienta wniosku o restrukturyzację zadłużenia z tytułu kredytu, Bank umożliwi klientowi restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę warunków lub terminów spłaty Kredytu, o ile będzie to uzasadnione dokonaną przez Bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej klienta oraz Bank i klient uzgodnią warunki restrukturyzacji.”

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że Bank skutecznie zawiadomił pozwanego o możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu, sporne roszczenie stało się wymagalne z dniem 17 maja 2022 roku, bowiem na dzień 16 maja 2022 roku przypadał termin zapłaty ostatniej raty, zgodnie z umową.

Wobec takiej analizy, Sąd zobowiązał powoda, zarządzeniem z dnia 30 maja 2023 roku do wyliczenia zadłużenia pozwanego przy założeniu, że wypowiedzenie z dnia 23.11.2018 roku jest nieskuteczne a roszczenie stało się wymagalne z dniem 17 maja 2022 roku, wskazanie sposobu wyliczenia zadłużenia, podania ile sumarycznie pozwany

wpłacił z tytułu spornej umowy. W odpowiedzi na powyższe powód wskazał, że przyjmując, że roszczenie stało się wymagalne 17 maja 2022 r., do 47 raty włączenie wysokość odsetek maksymalnych jest niższa niż wysokość odsetek umownych, zatem te właśnie odsetki są należne Powodowi i wynoszą 75 016,23 zł. Następnie od raty 48 odsetki umowne były niższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie i ich wysokość wynosi 3 695,22 zł. Łączna wysokość odsetek należnych Powodowi z tytułu umowy nr (...) o udzielenie nest kredytu gotówkowego wynosi 78 711,45 zł. Wysokość kapitału wypłaconego zgodnie z umową kredytową wynosiła 242 668,80 zł. A pozwany dokonał następujących wpłat:

- kwotę 1 500 zł w dniu 17 lutego 2020 r.
- kwotę 500 zł w dniu 17 lutego 2020 r.
- kwotę 500 zł w dniu 17 marca 2020 r..

Wobec nie dających się wytłumaczyć rozbieżności co do kwoty wysokości wypłaconego kapitału: z pozwu i umowy wynika, że to kwota 220.000zł a z pisma z dnia 29.06.2023 roku, że to kwota 242 668,80zł, z wyciągu bankowego wynika zupełnie inna kwota dokonanych wpłat niż wymienione w piśmie z dnia 29.06.2023 roku i jak zakłada Sąd przyjęte przez powoda do wyliczenia należności pozwanego były te wskazane w piśmie z dnia 29.06.2023 roku, Sąd stwierdził, że żądana kwota nie jest udowodniona co do wysokości, a powód nie zgłosił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który kompleksowo wyliczyłby ze stosownym uzasadnieniem zadłużenie pozwanego ze spornej umowy.

Wobec oddalenia powództwa powód jest stroną przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 KPC i to na nim spoczywa obowiązek poniesienia w całości kosztów procesu. Wobec powyższego w punkcie drugim sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 KPC i § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2016r., poz. 1668 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty w kwocie 10.817 zł (w tym opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800zł.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Z/ Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.